A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2013. március 20.*

„Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — A CLUB GOURMET közösségi szóvédjegy bejelentése — A korábbi »CLUB DEL GOURMET, EN.... El Corte Inglés« nemzeti ábrás védjegy — Viszonylagos kizáró ok — Az áruk és szolgáltatások hasonlóságának hiánya — A 207/2009/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja — Az első alkalommal a Törvényszék előtt hivatkozott érvek és bizonyítékok”

A T-571/11. sz. ügyben,

az **El Corte Inglés, SA** (székhelye: Madrid [Spanyolország], képviselik: E. Seijo Veiguela és J. L. Rivas Zurdo ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: M. Ó. Mondéjar Ortuño, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

a **Groupe Chez Gerard Restaurants Ltd** (székhelye: London [Egyesült Királyság]),

az OHIM első felebbezési tanácsának az El Corte Inglés, SA és a Groupe Chez Gerard Restaurants Ltd közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2011. július 28-án hozott határozata (R 1946/2010-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök (előadó), K. Jürimäe és M. van der Woude bírák,

hivatalvezető: C. Heeren tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2011. november 7-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2012. március 8-án benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a Törvényszék által a felekhez intézett írásbeli kérdésekre és az e kérdésekre általuk adott és a Törvényszék Hivatalához 2012. november 5-én, illetve 14-én benyújtott válaszokra,

a 2012. december 11-i tárgyalást követően,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2004. május 24-én a Groupe Chez Gerard Restaurants Ltd a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a CLUB GOURMET szómegjelölés volt.

3 A bejelentés – az OHIM előtti eljárás során tett árujegyzék-korlátozást követően – a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 16., 21., 29., 30., 32. és 33. osztályba tartozó árukra vonatkozott, az egyes osztályoknak megfelelő, következő leírással:

– 16. osztály: „Írószerek/papíráruk; palackalátétek (papírból), asztalterítők, asztalterítő fölött használt tányéralátétek és szalvéták, papírból, papír ajándéktáskák”;

– 21. osztály: „Tálalókanalak, nem elektromos turmixgépek, palacknyitók, ecsetek sütéshez/főzéshez, kerámiák háztartási használatra, kávédarálók, kávéfőzőgépek, cukrászdai díszcsomagok, sütőformák (háztartási eszközök), kis nyársak (fémtűk) sütéshez, konyhafelszerelési eszközök/konyhaedények, dugóhúzók, étel passzírozók, tölcsérek, reszelők, kerek sziták/rosták, jegesvödrök, hűtővödrök, formák jégkockákhoz, konyhai tartályok/tárolók, konyhai keverők, konyhaeszközök/-edények, konyhai őrlők, keverőgépek, keverőkanalak, metéltkészítő gépek, nyomófejek, bors- és sódarálók/szórók, cseppentők, korsók/köcsögök, edények, sodrófák, evőeszközök, spatulák, öntözőberendezések, teafőző tojások, teásdobozok, teafőzők, forrázó edények, teázókészletek, tálcák, vákuumos palackok és lopók;ételtároláshoz tartályok, üvegáru, porcelán- és fajanszedények”;

– 29. osztály: „Tartósított/konzervált, szárított és főtt gyümölcs és zöldség; zselék, dzsemek, hús, hal-, baromfi- és vadhús, hentesáru, sajt, levesek, joghurt, olívaolaj, pástétomok”;

– 30. osztály: „Kávé, tésztafélék, tea, kakaó, liszt, cukor, kenyér, édestészta, cukorkaáruk, cukrászsütemények, fagylaltok, jégkrémek és szörbetek, szendvicsek, méz, melasz, mustár, ecet, szószok, ízesítők és fűszerek, gyümölcsszószok”;

– 32. osztály: „Sörök, ásványvizek és szénsavas vizek és egyéb alkoholmentes italok, gyümölcsitalok és gyümölcslevek; szörpök és más készítmények italokhoz”;

– 33. osztály: „Szeszes italok (kivéve sörök); borok; likőrök”.

4 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2005. április 25-i 17/2005. számában hirdették meg.

5 2005. július 22-én a felperes, az El Corte Inglés, SA, a 40/94 rendelet 42. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 41. cikke) alapján felszólalást terjesztett elő a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben, a fenti 3. pontban említett áruk vonatkozásában.

6 A felszólalás eredetileg az alábbi négy korábbi védjegyen alapult:

– a 35. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében lajstromozott, 1817328. sz. spanyol ábrás védjegy;

– a 16. osztályba tartozó áruk tekintetében lajstromozott, 2229135. sz. spanyol szóvédjegy;

– a 29., 30., 31., 32., 33. és 34 . osztályba tartozó áruk tekintetében bejelentett, 2589335. sz. spanyol szómegjelölés;

– a 29., 30., 31., 32., 33. és 35. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében bejelentett, 3789054. sz. közösségi szómegjelölés.

7 Ezt követően, a 3789054. sz. közösségi védjegybejelentési kérelmet az OHIM második fellebbezési tanácsa a 2006. július 17-i határozatával (R 343/2006-2. sz. ügy), amely később jogerőre is emelkedett, elutasította. Ráadásul, a felszólalási osztály előtti eljárás során, 2009. november 24-i és 2010. augusztus 11-i leveleivel, a felperes visszavonta a felszólalásának alátámasztásaként megjelölt 2229135. és 2589335. sz. spanyol védjegyekre való hivatkozást.

8 Ennek következtében a felszólalás ezt követően már csak az alább látható, 1817328. számon lajstromozott, a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó, korábbi spanyol ábrás védjegyen (a továbbiakban: a korábbi védjegy) alapult, a következő leírással: „A 1013156. sz. (29. osztály), 1013157. sz. (30. osztály), 1815538. sz. (31. osztály), 1815539. sz. (32. osztály), 1013158. sz. (33. osztály), 1815547. sz. (42. osztály), és az »El Corte Inglés« (ábrás védjegy) árujegyzékébe tartozó áruk tekintetében alkalmazott reklámszlogen”:

9 A felszólalás alátámasztásaként hivatkozott okok a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában és 8. cikkének (5) bekezdésében (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 8. cikkének (5) bekezdése) foglalt okok voltak.

10 2010. szeptember 3 án a felszólalási osztály elutasította a felszólalást.

11 2010. október 6-án a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen.

12 2011. július 28-i határozatával (a továbbiakban: a megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. Elsődlegesen különösen azt állapította meg, hogy a korábbi védjeggyel jelölt szolgáltatások „reklámszlogenként” való leírása nem teszi lehetővé a bejelentett védjeggyel jelölt árukkal való összehasonlítást, lévén, hogy az nem árut vagy szolgáltatást jelöl. Másodlagosan, mégha vélelmezzük is, hogy a korábbi védjegy a 35. osztályba tartozó „reklámszolgáltatásokat” jelöli, az ütköző védjegyek által jelölt szolgáltatások akkor is eltérőek. A bejelentett védjeggyel jelölt áruk célközönsége ugyanis az átlagos fogyasztókból áll, míg a korábbi védjeggyel jelölt állítólagos reklámszolgáltatásokat elsősorban szakmabeliekből álló közönség részére szánták. Végül, az ütköző védjegyek egyfelől vizuális szempontból összességében eltérőek, másfelől hangzásbeli téren nem áll fenn közöttük hasonlóság, végül pedig fogalmi téren enyhe rokonságot mutatnak.

A felek kereseti kérelmei

13 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

14 Az OHIM azt kéri, hogy az Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

15 A felperes egyetlen – a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított – jogalapra hivatkozik.

16 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. Az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez. Egyébként a 207/2009 rendelet 8. cikke (2) bekezdése a) pontja értelmében korábbi védjegy alatt a valamely tagállamban lajstromozott olyan védjegy értendő, amelynek bejelentési napja megelőzi a közösségi védjegy bejelentési napját.

17 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint fennáll az összetévesztés veszélye, ha a vásárlóközönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, vagy gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésekről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, az adott ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd a Törvényszék T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM - Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 30–33. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

18 Bevezetésként azt a kérdést kell megvizsgálni, hogy melyek a korábbi védjeggyel jelölt áruk, mivel a fellebbezési tanács által adott értékelést a felperes vitatta.

19 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17. pontjában úgy ítélte meg, hogy az áruk és/vagy szolgáltatások leírása, amelyek tekintetében a korábbi védjegyet lajstromozták, nem jelölte meg világosan a korábbi védjegy által lefedett szolgáltatások jellegét, és nem felelt meg a nizzai osztályozásban felsorolt áruk, illetve szolgáltatások egyikének sem. Ezenfelül, a „reklámszlogen” – a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében – nem tekinthető sem árunak, sem szolgáltatásnak. Következésképpen, e leírás szerinte nem tesz lehetővé semmiféle összehasonlítást az ütköző védjegyek által jelölt áruk és szolgáltatások között, és így a felszólalást el kellett utasítani. Ezt követően már csak másodlagos jelleggel vizsgálta a fellebbezést, a felszólalási osztály azon értelmezésére támaszkodva, miszerint a „reklámszlogen” kifejezést a 35. osztályba tartozó „reklámszolgáltatásokhoz” lehet hasonlónak tekinteni.

20 E tekintetben a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a spanyol szabadalmi és védjegyhivatal (OEPM) által 1997-ig követett gyakorlat szerint a korábbi védjegyhez hasonló „szlogenvédjegyek" nem csak a 35. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében élveznek oltalmat, hanem az „alapvédjeggyel/alapvédjegyekkel" jelölt áruk és szolgáltatások összessége tekintetében is. Jelen esetben tehát a korábbi védjegy, amelyet 1994. április 26-án jelentettek be, majd 1996. január 5-én lajstromoztak, a 29., 30., 31., 32., 33. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében, valamint a korábbi védjegy szolgáltatásainak leírásában említett védjegyekkel jelölt áruk és szolgáltatások tekintetében is oltalmat élvez. Ennélfogva a bejelentett védjegggyel jelölt árukkal és szolgáltatásokkal való összehasonlításnál ezeket az árukat és szolgáltatásokat is figyelembe kell venni, nem csupán a 35. osztályba tartozókat.

21 Az OHIM e tekintetben lényegében arra hivatkozik, hogy a korábbi védjegy oltalmát nem lehet kiterjeszteni olyan más osztályokba tartozó árukra, vagy az olyan egyéb jogok oltalma alatt álló árukra vagy szolgáltatásokra, amelyekre a felszólalás alátámasztásaként nem hivatkoztak.

22 E körülményekre tekintettel, először is azon áruk és/vagy szolgáltatások leírásának (árujegyzék) terjedelmét kell meghatározni, amelyek tekintetében a korábbi védjegyet lajstromozták. E tekintetben először is a fenti 8. pontban szereplő áruk és/vagy szolgáltatások leírásának (árujegyzék) szövegét kell figyelembe venni. Másodszor, értékelni kell a felperes által az OHIM elé terjesztett kiegészítő információkat, harmadszor pedig azt kell megvizsgálni, hogy van-e az OHIM-nak kötelezettsége egyes körülmények hivatalból történő vizsgálatára, és ha igen, akkor milyen terjedelemben.

A korábbi védjeggyel jelölt áruk, illetve szolgáltatások leírásának (árujegyzék) szövege

23 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a korábbi védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások jegyzékének szövege a következő: „35. [osztály]: A 1013156. sz. (29. osztály), 1013157. sz. (30. osztály), 1815538. sz. (31. osztály), 1815539. sz. (32. osztály), 1013158. sz. (33. osztály), 1815547. sz. (42. osztály), és az »El Corte Inglés« (ábrás védjegy) árujegyzékébe tartozó áruk tekintetében alkalmazott reklámszlogen".

24 E tekintetben kiemelendő, hogy e jegyzék a 35. osztályba tartozó egyetlen szolgáltatást, nevezetesen „reklámszlogent" említ, amelynek tervezett használatát is megjelöli. Ezzel szemben az előző pontban idézett szöveg olvasatából nem úgy tűnik, hogy a korábbi védjegy a szóban forgó szolgáltatás alkalmazási területét képezőként megjelölt védjegyek által jelölt árukat is jelölni szándékozna. Egyébiránt, a felperes által a tárgyaláson állítottakkal ellentétben mindössze e jegyzék olvasata alapján nem lehet tudni, hogy melyek az ott felsorolt védjegyekkel jelölt áruk, mivel ez utóbbiakat konkrétan nem jelölték meg, csupán azokra a védjegyekre utaltak, amelyekkel ezen árukat jelölik, illetve azokra az osztályokra, amelyekbe azok tartoznak. Márpedig, mivel a Nizzai Megállapodás szerinti osztályok gyakran rendkívül sok és sokféle árut foglalnak magukban, az ilyen megjelölés nem elegendő a konkrétan érintett áruk beazonosításához (lásd ebben az értelemben, analógia útján a Bíróság C-307/10. sz., The Chartered Institute of Patent Attorneys ügyben 2012. június 19-én hozott ítélet 49., 56., 61. és 62. pontját).

A felperes által az OHIM elé terjesztett adatok

25 Másodszor, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 207/2009 rendelet 65. cikke értelmében a Törvényszék előtti keresetindítás az OHIM fellebbezési tanácsai határozatai jogszerűségének vizsgálatára irányul. E rendelkezésből következik, hogy a felek által az OHIM fórumai előtt nem hivatkozott tényekre a Törvényszék előtti keresetindítás szakaszában már nem lehet hivatkozni, és ez utóbbi nem vizsgálhatja újból a tényállást azoknak a bizonyítékoknak a fényében, amelyeket először előtte terjesztenek elő. Az OHIM fellebbezési tanácsa határozatának jogszerűségét ugyanis azon információk alapján kell megítélni, amelyek a határozat meghozatalakor a rendelkezésére álltak (a

Bíróság C-214/05. P. sz., Rossi Kontra OHIM ügyben 2006. július 18-án hozott ítéletének [EBHT 2006., I-7057. o.] 50–52. pontja, és a C-16/06. P. sz., Les Éditions Albert René kontra OHIM ügyben 2008. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 2008., I-10053. o.] 136–138. pontja).

26 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes elsőként a Törvényszék előtt hivatkozott az OEPM-nek a „szlogenvédjegyekkel” kapcsolatos, 1997-ig fennálló különös gyakorlatára, és a spanyol bíróságoknak ez ezen időpontot megelőzően lajstomrozott védjegyek által nyújtott oltalom terjedelmével kapcsolatos ítélkezési gyakorlatára. Az OHIM elé terjesztett írásbeli beadványainak olvasatából ugyanis úgy tűnik, hogy a felperes egyszer sem hivatkozott kifejezetten – sem a felszólalási osztály, sem a fellebbezési tanács előtt – arra, hogy a korábbi védjegy oltalma nem csak a 35. osztályba tartozó árukra terjed ki, hanem annál szélesebb.

27 Konkrétan: először is, az OHIM-hoz 2005. július 22-én beterjesztett felszólalási kérelmének formanyomtatványán a felperes azt a rubrikát jelölte be, amely arra utal, hogy a felszólalás „a korábban lajstromozott védjegy árujegyzékébe tartozó valamennyi árun/szolgáltatáson” alapul, anélkül, hogy a formanyomtatványból kiderülne, hogy mely árukról és szolgáltatásokról van szó, vagy hogy azok mely áruosztályokba tartoznak.

28 Másodszor, az említett formanyomtatvány mellékletében, amely a felszólalás indokait részletezi, a felperes négy korábbi jogra hivatkozott, amelyeket a fenti 6. pontban említettünk, többek között a korábbi védjegyre, és e jogok mindegyike esetében feltüntette, hogy az általuk jelölt áruk vagy szolgáltatások mely osztályokba tartoznak. Márpedig, a korábbi védjegyet illetően a felperes csak a 35. osztályt említette, a 29–33. és a 42. osztályt, amelyekre szerinte e védjegy oltalma szintén kiterjed, nem.

29 Harmadszor, 2005. október 27-i levelével az OHIM értesítette a felperest arról, hogy felszólalása nem tartalmazta azon áruk és szolgáltatások megjelölését, amelyeken az alapul, és hogy annak feltüntetése, miszerint a felszólalás a korábbi védjegy árujegyzékébe tartozó valamennyi árun és szolgáltatáson alapul, e tekintetben nem elegendő. Márpedig, 2005. október 28-i válaszában a felperes mindössze arra szorítkozott, hogy a korábbi védjegyet illetően az OEPM-nél lévő ügyek jogi adatbázisából (az ún. „sitadex adatbázisból”) származó kivonatokat csatolt, spanyol és angol nyelven, amelyek az „osztály” rubrikában csak a „35.” számot tartalmazták.

30 Negyedszer, a felszólalásra vonatkozó 2008. július 10-i észrevételeiben az OHIM előtti eljárásban részt vevő másik fél azt állította, hogy a korábbi védjegyet a 35. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében lajstromozták, amelyeket úgy határoztak meg, mint több védjegyre vonatkozó reklámszlogent, és e szolgáltatások nem mutatnak semmilyen hasonlóságot, sem egyéb kapcsolatot a bejelentett védjeggyel jelölt árukkal. Hozzátette, hogy a felperes a felszólalását a 29., 30., 32 .és 33. osztály tekintetében semmilyen lajstromozott védjeggyel nem támasztotta alá. Márpedig, az OHIM előtti eljárásban részt vevő másik fél részére adott válaszként a felszólalási osztályhoz beterjesztett 2008. december 15-i észrevételeiben a felperes csak annyit említett, hogy a korábbi jogok a 16., 29–35. és 42. osztályba tartozó árukra és szolgáltatásokra vonatkoznak. Mivel ebben az időpontban a felperes a felszólalását a korábbi védjegyen kívül még két spanyol védjegybejelentésre is alapította (lásd a fenti 6. és 7. pontot), e kijelentés nem tette lehetővé a felszólalási osztály számára annak megértését, hogy a korábbi védjegy a felperes szerint nem csak a 35. osztályba tartozó árukat és szolgáltatásokat, hanem más osztályokba tartozókat is jelöl.

31 Ötödször, 2010. szeptember 3-i határozatában a felszólalási osztály a korábbi védjeggyel jelölt szolgáltatásokat illetően rámutatott arra, hogy ez utóbbiakat „lényegében úgy azonosították, mint a 35. osztályba tartozó reklámszlogent”, és hogy hogy ő „ezt a meglehetősen szokatlan és nem túl világos felsorolást” úgy értelmezte, mint amely a 29., 30., 31., 32., 33. és 42. osztályba tartozó árukra vonatkozó reklámszolgáltatásokat jelöl. Hozzátette, hogy „mivel e szolgáltatás[ok jegyzéke] csak a 35. osztály

címében szerepel, ezért a felszólalási osztály ezt úgy értelmezte, hogy az csak a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokra terjed ki, a 29., 30., 31., 32., 33. és 42. osztályba tartozó árukra és szolgáltatásokra nem".

32 Márpedig, annak ellenére, hogy a felszólalási osztály kifejezetten megtagadta az említett osztályokba tartozó áruk olyanokként való figyelembevételét, mint amelyek a korábbi védjeggyel jelöltek lennének, a felperes még mindig nem tartotta szükségesnek, hogy a fellebbezési tanács előtti fellebbezésének indokolásában világosan kifejtse, hogy szerinte az említett védjegy ezen áruk tekintetében is oltalmat élvez. Épp ellenkezőleg, a felperes az említett fellebbezés „tényállás és eljárás" című részében először is azt írta, hogy felszólalása a „35. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó, korábban lajstromozott védjegyen" alapul. Ezt követően az áruk összehasonlításának szentelt részekben kifejtette, hogy „a korábbi védjegy a 29., 30., 31., 32., 33. és 42. osztályokba tartozó árukhoz és szolgáltatásokhoz kapcsolódó, 35. osztályba tartozó reklámszolgáltatásokra vonatkozik" , majd végül kizárólag arra az érvre támaszkodott, miszerint a 35. osztályba tartozó reklámszolgáltatások a bejelentett védjeggyel jelölt áruk kiegészítői, és ezen áruk közül egyesekkel kapcsolatot mutatnak. E tekintetben egyrészt hangsúlyozni kell, hogy a korábbi védjegy egy „reklámszlogent" jelöl, és nem „reklámszolgáltatásokat", valamint, hogy a felperes által a fellebbezési tanács részére nyújtott tájékoztatás a tényeket illetően hiányos volt. Másrészt, ha a felperes arra akart volna hivatkozni, hogy a korábbi védjegy oltalma a 29, 30., 31., 32., 33. és 42. osztályba tartozó árukra sés szolgáltatásokra is kiterjed, akkor elég lett volna megemlítenie a szóban forgó áruk és szolgáltatások minimum részbeni hasonlóságát, illetve azonosságát, a 35. osztályba tartozó szolgáltatások és a korábbi védjeggyel jelölt, 16., 21., 29., 30. 32. és 33. osztályba tartozó áruk közötti állítólagos kiegészítő jellegű kapcsolatra való hivatkozás helyett.

33 Ebből következik, hogy a felperes által a tárgyaláson állítottakkal szemben, az általa a közigazgatási eljárás során szolgáltatott bizonyítékok összességükben nem tartalmaztak kifejezett utalást arra, hogy a korábbi védjegy oltalmát nem csak a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokra, hanem annál szélesebb körre kiterjedőnek kell tekinteni. Ellenkezőleg, az említett bizonyítékok számos olyan explicit és implicit utalást tartalmaztak, amelyek szerint a korábbi védjegyet kizárólag a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokat jelölőnek kell tekinteni, anélkül, hogy a Törvényszék vizsgálatának ebben a szakaszában előzetesen eldönthető lenne az a kérdés, hogy miként értendő a „reklámszlogen" megjelölés.

Az OHIM azon kötelezettsége, hogy hivatalból figyelembe vegye a spanyol jogot

34 Mindenesetre, meg kell vizsgálni, hogy az OHIM köteles lett volna-e – miként azt a felperes a tárgyaláson állította – hivatalból figyelembe venni azt a tényt, hogy a spanyol jog értelmében a korábbi védjegy által nyújtott oltalom kiterjedt a szolgáltatások jegyzékében említett védjegyekkel jelölt, 29,. 30., 31., 32., 33. és 42. osztályba tartozó árukra is.

35 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy főszabály szerint, az uniós intézmények számára a nemzeti jog szabályainak meghatározása és értelmezése, amennyiben az a tevékenységükhöz elengedhetetlen, a tényállás megállapításának keretébe, és nem a jogalkalmazás körébe tartozik. Ez utóbbi ugyanis kizárólag az uniós jog alkalmazására vonatkozhat. Így, bár igaz, hogy a 207/2009 rendelet 65. cikkének (2) bekezdése, amelyre a felperes hivatkozik, úgy értendő, hogy azon jogi szabályok, amelyek megsértése esetén a Törvényszék előtt kereset indítható, egyaránt tartozhatnak a nemzeti jog, illetve a közösségi jogi területére, mégis csak ez utóbbi tartozik arra a jogterületre, amelyen a *iura novit curia* elve érvényesül, míg az előbbi csupán a tényállás bemutatására szolgáló állítások és bizonyítékok szolgáltatásának szintjére tartozik, amelyek tartalmát adott esetben azt alátámasztó bizonyítékokkal kell igazolni (lásd Kokott főtanácsnoknak a C-263/09. P. sz., Edwin kontra OHIM ügyben 2011. július 5-én hozott ítéletre vonatkozó indítványának [EBHT 2011., I-5853. o.] 55., 56., 75. és 77. pontját; lásd analógia útján a fent hivatkozott Edwin kontra OHIM ügyben hozott ítélet 47–50. pontját).

36 Ami konkrétan a korábbi nemzeti védjegy által nyújtott oltalom terjedelmét illeti, az ilyen értelmezés egyébként alapulhat a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet végrehajtásáról szóló, módosított 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.) 19. szabályának (2) bekezdésén is, amely úgy rendelkezik, hogy: „[az OHIM által meghatározott] határidőn belül a felszólaló benyújtja a korábbi védjegye vagy joga létezésének, érvényességének és az oltalom terjedelmének bizonyítékát [helyesen: fennállásának, érvényességének és az oltalom terjedelmének bizonyítékát]”. Az említett rendelet 20. szabályának (1) bekezdése szerint, „ha a […] határidő lejártáig a felszólaló nem bizonyítja a korábbi védjegyének vagy jogának meglétét, érvényességét és oltalmi hatályát [helyesen: fennállását, érvényességét és az oltalom terjedelmét], […], a felszólalást elutasítják mint megalapozatlant.” E rendelkezéseknek szerint tehát a felszólalónak kell bizonyítania hivatkozott korábbi joga oltalmának terjedelmét, és nem az OHIM-nak kell e tekintetben kutakodnia.

37 Következésképpen nem lehet igazat adni a felperes azon állításának, miszerint a nemzeti jog részét képezné az OHIM határozatai jogszerűségének Törvényszék általi felülvizsgálata szempontjából releváns uniós jogi háttérnek. Bár a Törvényszék e vizsgálat keretében szankcionálhatja a ténybeli értékelések során az OHIM által vétett tévedéseket, azonban az említett tényeket mindig az arra hivatkozó félnek kell előadnia, és adott esetben bizonyítania ahhoz, hogy azokat az OHIM figyelembe tudja venni.

38 Ebből következik, hogy főszabály szerint az uniós intézmények előtti eljárás keretén belül annak a félnek kell bizonyítania, hogy a nemzeti jog az ő kérelmeit támasztja alá, aki arra hivatkozni szeretne.

39 Kétségtelenül igaz, hogy a Tövényszék ezt az elvet kissé módosította annak kimondásával, hogy az OHIM-nak hivatalból kell tájékozódnia – az erre megfelelőnek tartott módon – az illető tagállam nemzeti jogáról, amennyiben az erre vonatkozó információk szükségesek az illető lajstromozást kizáró ok alkalmazási feltételeinek, különösen pedig az előadott tények valóságtartalmának vagy a benyújtott okiratok bizonyító erejének a megítéléséhez (lásd a Törvényszék T-318/03. sz., Atomic Austria kontra OHIM - Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil [ATOMIC BLITZ] ügyben 2005. április 20-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1319. o.] 35. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

40 Ez arra a megállapításra vezette a Törvényszéket, hogy az OHIM köteles figyelembe venni az eléje terjesztett bizonyítékok értékelésénél a nemzeti jogot és a nemzeti gyakorlatot olyan esetben, amikor a felszólaló nemzeti védjegyeinek bejegyzését igazoló lajstromkivonatokat mutatott be, azonban azt nem tudta bizonyítani, hogy azokat meg is újították, mivel az érintett nemzeti védjegyhivatal főszabály szerint nem állít ki az említett megújítás igazolására hivatalos iratot (a fent hivatkozott ATOMIC BLITZ ügyben hozott ítélet 43–47. pontja).

41 Ugyanakkor, a fenti 39. pontban idézett szakasz szerint az OHIM arra vonatkozó kötelezettsége, hogy hivatalból tájékozódnia kell a nemzeti jogról, annak a feltételnek van alárendelve, hogy „az erre vonatkozó információk szükségesek az illető lajstromozást kizáró ok alkalmazási feltételeinek, különösen pedig az előadott tények valóságtartalmának vagy a benyújtott okiratok bizonyító erejének a megítéléséhez”. Így tehát az OHIM csak akkor köteles adott esetben hivatalból tájékozódni a nemzeti jogról, ha már rendelkezik a nemzeti jogra vonatkozó adatokkal, akár annak tartalmára vonatkozó állítások, akár a vita során előterjesztett azon iratok formájában, amelyeknek bizonyító erőt tulajdonítottak.

42 Márpedig a jelen esetben, miként arra a fenti 27–33. pontban rámutattunk, a felperes soha nem hivatkozott kifejezett formában az OHIM előtt arra, hogy a korábbi védjegy konkrétan más termékek avgy szolgáltatások vonatkozásában is oltalmat élvezne a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokon kívül. Épp ellenkezőleg, több alkalommal is úgy nyilatkozott, hogy az említett védjegy kizárólag a 35. osztályra vonatkozik.

43 E körülmények alapján sem a felszólalási osztály, sem a fellebbezési tanács nem észlelhette azt, hogy a korábbi védjegyet úgy tekintik, mint az „alapvédjeggyel” jelölt, a 16., 29, 30., 31., 32., 33. és 42. osztályba tartozó árukat és szolgáltatásokat is jelölő védjegyet. Ennélfogva jelen esetben az OHIM nem volt köteles hivatalból tájékozódni a spanyol jogról vagy e tekintetben kutatásokat végezni.

44 Végül el kell vetni a felperes arra alapított érvét, miszerint az OHIM-nak valójában nem is volt arra szüksége, hogy a spanyol jogot illetően tájékozódjon vagy kutatást végezzen, hiszen szerinte a második fellebbezési tanács, egy szintén a felperest érintő ügyben 2006. július 17-én hozott határozatában (R 343/2006-2. sz. ügy) elismerte „[…] a »szlogenvédjegyek« létezését, tartalmát és hatásait”, és a felszólalási osztály e határozatot a jelen ügyben 2010. szeptember 3-án hozott határozatában figyelembe is vette.

45 Ugyanis, először is, a felperes által idézett 2006. július 17-i határozat első szakasza „a kérelmező érvei” című észben szerepel, és a második fellebbezési tanács így csupán a felperes által hivatkozott érveket ismételte meg. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a felperes a jelen ügyben a megtámadott határozat jogszerűségének vitatásaként nem hivatkozhat olyan érvekre és tényekre, amelyekre az OHIM előtt a jelen inter partes eljárásban nem, csupán egy másik védjegybejelentéssel kapcsolatos ex parte eljárásban hivatkozott.

46 Másodszor, a felperes által idézett második szakaszban a fellebbezési tanács egyértelműen azt állapította meg, hogy az OEPM „szlogenvédjegyekre” vonatkozó sajátos gyakorlata, amelyre a felperes a korábbi nemzeti védjegyek fennállását alátámasztó érv keretében hivatkozott, „első ránézésre nem tűn(t) relevánsnak”. A felperes által hivatkozott határozatban az OHIM érdemben nem vizsgálta a felperesnek a spanyol jog „szlogenvédjegyekkel” kapcsolatos sajátosságaira alapított érvét. Még kevésbé állítható az, hogy elismerte volna e sajátosságok fennállását, tartalmát és hatásait.

47 Harmadszor, a felperes állításával ellentétben, nem az a kérdés, hogy a spanyol jog említett sajátosságait „az OHIM ismerte-e és maga is idézte-e (a jelen ügyben folyó) felszólalási eljárásban”. Ugyanis, miként az a felszólalási osztály jelen ügyben 2010. szeptember 3-án hozott határozatának bevezető megjegyzéseiből kiderül, a felszólalási osztály csupán figyelembe vette a második fellebbezési tanács R 343/2006-2. sz. ügyben 2006. július 17-án hozott határozatának rendelkező részét, amely a felperes fellebbezésének elutasításával végül megtagadta a felperes által a jelen ügyben felszólalásának alátámasztásaként eredetileg hivatkozott egyik korábbi védjegyének lajstromozását.

48 Az előzőekben kifejtettek egészéből az következik, hogy az OHIM nem tudhatta, sem a korábbi védjeggyel jelölt szolgáltatások leírásának olvasata alapján, sem a felperes által eléje terjesztett információk alapján, hogy a korábbi védjegy oltalmát úgy tekintik, mint amely kiterjed a felperes „alapvédjegyével” jelölt, a 29, 30., 31., 32., 33. és 42. osztályba tartozó árukra is. Ehhez hasonlóan az ügy körülményeire tekintettel az OHIM nem volt köteles hivatalból figyelembe venni a spanyol jog „szlogenvédjegyekkel” kapcsolatos sajátosságait, sem hivatalból kutatásokat végezni e sajátosságok feltárására.

49 Ebből következik, hogy a fenit 25. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a felperes által a spanyol joggal kapcsolatban előterjesztett bizonyítékok és érvek összességét el kell vetni, mint elfogadhatatlant.

50 Következésképpen, a jelen ügy szempontjából a korábbi védjeggyel jelölt szolgáltatások leírása a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokra korlátozódik, a fenti 8. pontban átvételre került leírásban foglalt módon.

A korábbi védjeggyel jelölt szolgáltatások leírásának (árujegyzék) értelmezése

51 A fellebbezési tanács elsőslegesen megállapította, hogy azon kifejezés feltüntetése a korábbi védjeggyel jelölt szolgáltatások leírásaként, hogy „reklámszlogen”, nem felel meg a Nizzai Osztályozásban felsorolt egyik árunak vagy szolgáltatásnak sem, a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja értelmében nem képez sem árut, sem szolgáltatást, és nem lehet úgy értelmezni, mint reklámszolgáltatásokra utalót, hacsak nem terjesztjük ki megengedhetetlen módon a korábbi védjegy által jelölt szolgáltatások körét.

52 A felperes, akit a Bíróság írásban és a tárgyaláson feltett kérdéseivel felkért arra, hogy foglaljon állást ezen értékeléssel kapcsolatban, a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy ő elvi szinten nem ellenzi, hogy a „reklámszlogen” kifejezést úgy értelmezzék, miként azt a felszólalási osztály is tette, mint reklámszolgáltatásokat jelöltő kifejezést, de hangsúlyozta, hogy vitatja azt, hogy a korábbi védjegyeének oltalma kizárólag ezekre a szolgáltatásokra terjedne ki, kizárva abból az „alapvédjegyek” által jelölt árukat. Ezenfelül úgy véli, hogy a korábbi védjeggyel jelölt, 35. osztályba tartozó szolgáltatások hasonlóak, kiegészítő jellegűek, illetve szorosan kapcsolódnak a bejelentett védjegy által jelölt árukhoz. E tekintetben a Törvényszék két olyan ítéletére hivatkozott, amelyekben a Törvényszék elismerte a hasonlóság fennállását a többek között a 35. osztályba tartozó szolgáltatások, illetve az 5., 14., 18., és 25. osztályba tartozó áruk között.

53 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a felperes ezen érvei nem a fellebbezési tanács fenti 51. pontban ismertetett értékelésére vonatkoznak, és még kevésbé alkalmasak annak megdöntésére.

54 Miként az fentebb megállapításra került, a jelen ügy körülményeit egyrészt az a tény jellemzi, hogy sem a korábbi védjeggyel jelölt szolgáltatások leírásának szövege, sem a felperes által az OHIM előtti eljárás során adott tájékoztatás és általa tett kijelentések nem azt mutatták, hogy az említett védjegy oltalmának terjedelme szélesebb lett volna, mint az említett szó szerint vett megszövegezés. Másrészt, a spanyol jog jellegzetességei, amelyek a felperes szerint lehetővé tették volna a szolgáltatások említett leírása értelmének ésszerű meghatározását, eljárási okokból a Törvényszék nem veheti figyelembe. E körülményekre tekintettel, a fellebbezési tanácshoz hasonlóan azt kell megállapítani, hogy a korábbi védjeggyel jelölt szolgáltatások fenti 8. pontban ismertetett leírása nem teszi lehetővé azoknak a bejelentett védjeggyel jelölt árukkal való összehasonlítását.

55 Ennélfogva, a fellebbezési tanács nem vétett hibát azzal, hogy azt a következtetést vonta le, hogy a felszólalást ezen okból kifolyólag el kell utasítani.

56 Az előzőekben kifejtett egészére való tekintettel, a felperes egyetlen jogalapját, és így a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

57 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

58 Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően őt kell kötelezni a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) Az El Corte Inglés, SA-t kötelezi a költségek viselésére.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2013. március 20-i nyilvános ülésen.

Aláírások